

V

De volgende avond kwam Katrien opnieuw in zijn kamer postvatten, en nu hadden ze meer geluk. Precies op het verwachte tijdstip zagen ze de donkere gedrongen gestalte van het vrouwtje op het pad.

Katrien nam de ene foto na de andere; een filmrolletje vol. Zij beloofde Jonas dat ze de foto's de volgende dag zou ontwikkelen. Ze spraken af ze 's avonds samen te bekijken. Jonas was in zijn nopjes. Bovendien had zijn moeder weer heerlijke gehaktballen als avondmaal bereid. Die nacht had hij geen nare droom.

De volgende dag hoefde Jonas niet naar school. Het was zaterdag. Hij besloot met de bus naar de stad te gaan en iets leuks te kopen voor Katrien. Hij drentelde door de straten. Hij liep het ene winkeltje uit en het andere in, maar vond niets. Wat kan ik toch kopen voor een meid die alles al heeft, vroeg hij zich af. Hij beseft meteen dat Katrien een waslijst van hebbedingetjes zou opnoemen die ze 'dringend' nodig had. Hoe dan ook, hij kon haar niet met lege handen ontvangen! Terwijl hij door de stad slenterde, sloof zij zich uit om zijn fo-

to's te ontwikkelen, zijn nieuwsgierigheid te stillen en een tip van de sluier van het mysterie op te lichten.

Hij moest iets vinden voor haar! Toen koos het geluk zijn kant. Tegen het raam van een winkeltje hing de aankondiging van een tentoonstelling van oude bioscoopaffiches. Het ging dan wel niet over fotografie, maar Jonas was ervan overtuigd dat zeldzame bioscoopaffiches Katrien ook wel zouden boeien. Hij aarzelde niet en kocht twee toegangskarten. Daarna kon hij niet vlug genoeg naar Katrien om de foto's te bekijken. Hij kon niet wachten tot zij zelf bij hem zou langskomen.

Zijn teleurstelling was echter groot toen bleek dat Katrien niet thuis was. De angst sloeg hem echt in de benen toen haar moeder hem vertelde dat ze naar de stad was voor "iets in verband met foto's".

O neen, dacht Jonas. De foto's zijn mislukt! Waarom zou Katrien anders op dat late uur nog naar de stad reizen? Ze ontwikkelde haar foto's toch zelf en nooit was er één mislukt. Waarom moest dat hém weer overkomen? Hij kon zijn zenuwen amper de baas.

Zijn moeder keek hem bezorgd aan.

"Ben je ziek?" vroeg ze.

De gehaktballen die ze had bereid lagen onaangeroerd op Jonas' bord.

"Neen," schudde hij het hoofd.

"Liefdesverdriet?" grapte ze.

"Ma-aa!"

"Je hoeft het me uiteraard niet te vertellen..."

Ja, dat kende hij. Als zijn moeder zo begon, stierf ze van nieuwsgierigheid en zou ze niet ophouden voor ze wist wat er gaande

was.

“Katrien heeft foto’s voor me genomen, maar ik vrees dat ze om zeep zijn,” antwoordde Jonas.

“Foto’s? Oh, als dat het maar is.”

Jonas keek nog bedrukker.

Op hetzelfde ogenblik werd er aangebeld. Hij schoot naar de deur. Het was inderdaad Katrien!

“Zeg maar niets, de foto’s zijn mislukt!”

Ze keek hem verbaasd aan.

“Helemaal niet,” zei ze. “Met de foto’s is er helemaal niets aan de hand.”

“Waarom ben je dan naar de stad gegaan voor... iets met foto’s, zoals je moeder zei?”

“Ik heb een aantal foto’s zelf uitvergroot. Het resultaat beviel me echter niet. Ik heb dan maar de hulp van mijn vriend Klaas ingeroepen. Hij is beroepsfotograaf en heeft betere apparatuur. Computers en zo.”

“En?” vroeg Jonas, die stierf van ongeduld.

“De uitvergrotingen zijn maandag klaar.”

“Maar dat is pas over twee dagen!”

“Overdrijf je niet een beetje? Het lijkt wel of die vreemde figuur met een goudschat rondzeult.”

“Dat is best mogelijk! Dat vrouwtje gedraagt zich veel te vreemd. Geloof me.”

“Vrouwtje!” barstte Katrien in lachen uit. “Daarin vergis je je wel erg!”

“Hoezo?” vroeg Jonas.

“Die vreemde figuur is geen vrouw! Hier, kijk maar!”

Katrien gaf hem de foto’s die zij zelf ontwikkeld had.

“Vraag Katrien of ze even binnenkomt!” klonk het plotseling.

“Sorry,” zei Jonas terwijl hij achter Katrien en zijn moeder aan naar de zithoek liep en tegelijk de foto’s bekeek.

“Foto’s voor een wedstrijd?” vroeg zijn moeder belangstellend toen Katrien plaatsgenomen had.

“Nee, foto’s van een vreemde man die met een zware tas zeult op het pad naar het Rovershol,” antwoordde Katrien met een geamuseerd lachje naar Jonas.

“Jonas speelt graag detective, net als zijn vader,” knipoogde zijn moeder.

“Tja, en soms ziet hij spoken, en vergist zich dan nog in hun geslacht,” voegde Katrien er nog altijd even geamuseerd aan toe.

“Een glaasje vers geperst sinaasappelsap?”

“Graag.”

“En jij Jonas?”

“Mmm,” zei hij, verdiept in de foto’s.

Zijn moeder liep hoofdschuddend naar de keuken.

Inderdaad, een man, dacht Jonas. De bakkebaarden en de snor waren heel duidelijk te zien. Maar ondanks de telelens waarmee Katrien de foto’s genomen had, was de afstand te groot om heel precies te achterhalen wie daar liep.

“Snap je waarom ik mijn vriend Klaas gevraagd heb zijn computer in te schakelen?” vroeg Katrien.

Jonas knikte.

“Maar dat vergt tijd,” zei Katrien. “Klaas heeft me beloofd dat de foto’s maandag klaar zouden zijn. Misschien kunnen we ze samen gaan afhalen. We hebben toch allebei vrijaf, niet?”

“Dat is een schitterend idee,” zei Jonas.

Een uitstapje naar de stad zou zijn zinnen verzetten en zijn ongeduld afzwakken. Hij wist dat de uren traag zouden wegtikken als hij thuis bleef wachten.

Bovendien kon hij Katrien meteen meenemen naar de tentoonstelling van de affiches. Ze was in de wolken toen Jonas haar vertelde dat hij de kaartjes al gekocht had.